

Zagreb, 03.06.2026.

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
STALNA SLUŽBA U KARLOVCU
TRG HRVATSKIH BRANITELJA
1/II
47000 KARLOVAC

POSLOVNI BROJ: St-7/2026

VJEROVNIK: REVOLUCIJA SMIJEHA d.o.o., Zagreb, Gajeve ulica
1, OIB: 49212849675, zastupano po Antoniu
Volareviću, odvjetniku u Zagrebu, Palmotićeve 4

PREDSTEČAJNI VERBENA d.o.o., Zagreb, Ulica popa Dukljanina 1,
DUŽNIK: OIB: 40014128587

Ž A L B A

Rješenjem Naslovnog suda od 26.05.2026. poslovni broj St-7/2026 osporena je tražbina vjerovnika u iznosu od 60.418,49 EUR (u daljnjem tekstu: Rješenje). Protiv Rješenja u cijelosti vjerovnik izjavljuje žalbu iz svih žalbenih razloga.

Tražbinu vjerovnika osporio je povjerenik dužnika iz razloga što, prema njegovom mišljenju, tražbina ne postoji jer jamac platac još nije podmirio nikakvu obvezu prema Poreznoj upravi RH.

Naime, predstečajni je dužnik s Poreznom upravom RH sklopio upravni ugovor o namirenju poreznog duga dana 12.08.2025., KLASA: 415-02/25-10/1118 koji je dostavljen uz prijavu, a vjerovnik je Poreznoj upravi RH predao bjanko zadužnicu kao jamac platca u iznosu od 75.000,00 EUR.

Sud pri donošenju pobijanog Rješenja polazi od pogrešnog pravnog shvaćanja da tražbina vjerovnika ne postoji jer Porezna uprava Republike Hrvatske do dana otvaranja predstečajnog postupka nije zahtijevala plaćanje od jamca platca.

Takvo shvaćanje zanemaruje činjenicu da tražbina vjerovnika proizlazi iz postojećeg pravnog odnosa nastalog prije otvaranja predstečajnog postupka, i to iz ugovora o podmirenju poreznog duga sklopljenog između predstečajnog dužnika i Porezne uprave RH, kojim je žalitelj preuzeo položaj jamca platca.

Dakle, pravna osnova tražbine nesporno postoji, a sporno je isključivo njezino buduće aktiviranje.

Prema članku 36. Stečajnog zakona, prijava tražbine mora sadržavati, između ostalog "iznos dospjele tražbine i iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnoga postupka".

Iz navedene zakonske odredbe jasno proizlazi da Stečajni zakon ne ograničava sudjelovanje u predstečajnom postupku isključivo na već dospjele tražbine, već izričito predviđa i tražbine koje dospijevaju nakon otvaranja postupka.

U konkretnom slučaju vjerovnik je upravo sukladno navedenoj odredbi prijavio tražbinu te izričito naveo da ista dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka.

Stoga je pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da se takva tražbina ne može priznati samo zato što još nije aktivirana od strane Porezne uprave.

Člankom 39. Stečajnog zakona propisano je da vjerovnici na koje predstečajni postupak utječe svoje tražbine mogu ostvarivati isključivo u tom postupku.

Ako se tumačenje prvostupanjskog suda prihvati, jamcu platcu bi bilo onemogućeno ostvariti bilo kakvu pravnu zaštitu. Primjera radi, nakon zaključenja predstečajnog postupka vjerovnik može biti pozvan na plaćanje, u kojem trenutku stječe regresno pravo za naplatu svoje tražbine od predstečajnog dužnika, ali više ne postoji postupak u kojem bi to pravo mogao ostvariti.

Takvo tumačenje dovodi do gubitka prava vjerovnika, što je protivno svrsi članka 39. Stečajnog zakona.

Posebno je važno istaknuti članak 143. stavak 2. Stečajnog zakona, kojim je propisano da solidarni dužnici i jamci mogu podnijeti zahtjev da im se osigura iznos što će ga platiti za dužnika razmjerno iznosu koji bi im pripao kao stečajnim vjerovnicima.

Iz navedene odredbe proizlazi da zakon izričito priznaje pravnu relevantnost i zaštitu buduće, još neostvarene obveze jamca platca.

Dakle, Stečajni zakon ne štiti isključivo već nastale regresne tražbine, nego i situacije u kojima jamac još nije platio, ali postoji realna mogućnost da će to učiniti.

Slijedom toga, pravno shvaćanje prema kojem tražbina vjerovnika ne postoji zato što još nije izvršeno plaćanje od strane jamca platca izravno je protivno članku 143. stavku 2. Stečajnog zakona.

Iz sadržaja prijave jasno proizlazi da vjerovnik ne tvrdi da već raspolaze naplaćenom regresnom tražbinom, već da njegovo pravo može nastati tek u budućnosti, te da traži zaštitu tog prava u okviru predstečajnog postupka.

Stoga je prijavu bilo potrebno tumačiti najmanje kao prijavu uvjetne tražbine u smislu Stečajnog zakona, a ne kao nepostojeću tražbinu.

Pobijano rješenje temelji se na pogrešnom pravnom shvaćanju da tražbina jamca platca ne postoji prije nego što isti izvrši plaćanje prema Poreznoj upravi.

Takvo shvaćanje u suprotnosti je s citiranim odredbama Stečajnog zakona. Pravilnom primjenom navedenih odredbi jedini pravno održiv zaključak jest da se tražbina vjerovnika mora priznati kao uvjetna tražbina koja proizlazi iz pravnog odnosa nastalog prije otvaranja predstečajnog postupka.

Slijedom navedenoga, vjerovnik predlaže drugostupanjskom sudu ukinuti pobijano Rješenje i vratiti predmet prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Žalitelj zastupan po: